

ผลการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาเด็กปฐมวัย
ชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนอนุบาลด่านซ้าย

The results of the experience-enhancing activities using rhymes to develop early childhood
language skill Kindergarten 2, Anubandansai School

เบญจมาศ วงษ์วาส¹ ธนาพูน วงค์ษา² จริญญา น้อยไทย³ อนันตพร ป้องแก้ว⁴ เอมอร เทียมสินสังวร⁵

E-mail: benjamaswongwat@gmail.com

โทรศัพท์: 0968020835

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ เพื่อพัฒนาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูด ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียนชาย – หญิง ที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 31 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนจัดประสบการณ์การอ่านคำคล้องจอง และแบบทดสอบ ความสามารถในการฟังและการพูด จำนวน 20 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า

ความสามารถด้านการฟังโดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 8.45 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้น เมื่อวิเคราะห์ ด้านการฟังมีผลเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 4.10 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .05$ ส่วนความสามารถด้านการพูด โดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 7.61 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้น เมื่อวิเคราะห์รายด้านปรากฏว่า ด้านการพูด มีผลเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 3.03 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .05$ แสดงว่า การอ่านคำคล้องจอง สามารถส่งเสริมเด็กปฐมวัย ให้มีความสามารถด้านการฟังและการพูดเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง

คำสำคัญ: เด็กปฐมวัย, คำคล้องจอง, การพูด, การฟัง

Abstract

This research has the following objectives: To develop and compare listening and speaking abilities. That has been organized to read the rhyme. The target group used in this research were 31 male and female students aged between 4-5 years old, kindergarten 2, second semester, academic year 2022.

The research tools consisted of a rhyme reading experience plan and a 20-item listening and speaking ability test.

The results showed that The overall listening ability had an average difference of 8.45 points, which increased when analyzing In terms of listening, the average effect increased by 4.10 points, which had a statistically significant increase in the mean from before the experiment at the $P < .05$ level. Overall, there was an average difference of 7.61 points, which increased When analyzing each aspect, it appeared that the speaking aspect had an increase of 3.03 points, which was a statistically significant increase at the $P < .05$ level. can promote early childhood to have increased listening and speaking abilities from before the experiment

Keywords: early childhood, rhyme, speaking, listening

¹ นางสาวเบญจมาศ วงษ์วาส หลักสูตร ครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการศึกษานปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยเลย

² ธนาพูน วงศ์ษา อาจารย์ประจำสาขาวิชา สาขาวิชาการศึกษานปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยเลย

ความเป็นมาและเหตุผล

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560 ได้กำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กปฐมวัยคือ ให้เด็กเจริญเติบโตตามวัย มีสุขนิสัยที่ดี กล้ามเนื้อแข็งแรงใช้ได้คล่องแคล่วประสานสัมพันธ์ มีสุขภาพจิตดี มีคุณธรรม มีจิตใจที่ดีงาม ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหว รักการออกกำลังกาย ช่วยเหลือตนเองตามวัย รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมความเป็นไทย การอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข เป็นคนดีของสังคม มีความสามารถในการคิด แก้ปัญหา มีจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีทักษะในการแสวงหาความรู้ โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ การอยู่ร่วมกันในสังคมจำเป็นต้องใช้ เพื่อให้การเรียนรู้ทางด้านภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพควรมีการจัดกิจกรรมที่เริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัย เพราะจะทำให้เด็กประสบความสำเร็จ ในการเรียนวิชาต่าง ๆ ในอนาคต เนื่องจากเด็กต้องเรียนรู้ภาษา ต้องใช้ภาษาเพื่อการเรียนรู้ การฟังและการพูดเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารความหมายซึ่งกันและกันเพื่อแลกเปลี่ยนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ทศนคติ ตลอดจนประสบการณ์ให้ผู้อื่นได้เข้าใจ ซึ่งจะทำให้มนุษย์เราสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น และในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่งในการวางรากฐานของชีวิต ซึ่งเด็กปฐมวัยจะต้องได้รับการปูพื้นฐานที่ดีมาตั้งแต่ปฐมวัยช่วง 6 ปีแรก ของชีวิตเป็นช่วงที่เด็ก มีพัฒนาการในทุกด้านอย่างรวดเร็วมาก โดยเฉพาะด้านสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับ เพียเจต์ (Piaget) (Doloh, 2012) ได้กล่าวว่า พัฒนาการทางด้านสติปัญญาที่เกิดขึ้นในวัยก่อนปฐมวัยนี้ จะเป็นรากฐานให้แก่พัฒนาการทางด้านปัญญา และในการพัฒนาประชากรประเทศควรเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย เพราะเด็กปฐมวัยจะพัฒนา ทั้งทางร่างกาย สติปัญญาสังคม บุคลิกภาพอย่างรวดเร็ว ประสบการณ์ที่เด็กได้รับในช่วงแรกมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการพัฒนาขึ้นต่อ ๆ ไป ดังนั้นหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ได้กำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กปฐมวัยคือ ให้เด็กเจริญเติบโตตามวัย มีสุขนิสัยที่ดี กล้ามเนื้อแข็งแรงใช้ได้คล่องแคล่วประสานสัมพันธ์ มีสุขภาพจิตดี มีคุณธรรม มีจิตใจที่ดีงาม ชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหว รักการออกกำลังกาย ช่วยเหลือตนเองตามวัย รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมความเป็นไทย การอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข เป็นคนดีของสังคม มีความสามารถในการคิด แก้ปัญหา มีจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีทักษะในการแสวงหาความรู้ โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ การอยู่ร่วมกันในสังคมจำเป็นต้องใช้ เพื่อให้การเรียนรู้ทางด้านภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพควรมีการจัดกิจกรรมที่เริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัย เพราะจะทำให้เด็กประสบความสำเร็จ ในการเรียนวิชาต่าง ๆ ในอนาคต เนื่องจากเด็กต้องเรียนรู้ภาษา ต้องใช้ภาษาเพื่อการเรียนรู้ เด็กสามารถเรียนรู้การฟังมาตั้งแต่เกิด การฟังของเด็กสามารถรับรู้โดยประสาทสัมผัสทางหู ทั้งยังเป็นทักษะพื้นฐานในการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ การพัฒนาทักษะด้านการฟังจะส่งผลดีต่อการเรียนรู้ของเด็กในด้านอื่น ๆ ต่อไป สอดคล้องกับ (ภัทรตรา พันธุ์สิดา, 2551, น. 13) กล่าวถึง ความสำคัญของการฟังว่าการฟังเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากที่สุด และมีส่วนสำคัญต่อการพูด การอ่าน และการเขียน การฟังช่วยให้ได้รับความรู้ ประสบการณ์ ความสนุกสนาน สร้างมนุษยสัมพันธ์ และส่งผลต่อการเลือก ประเมินและตัดสินใจ การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่เด็กปฐมวัยเรียนรู้ได้ ดีกว่าทักษะด้านอื่น สอนการพูดเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยตาม ทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์ (Gardner) ในทฤษฎีพหุปัญญาทางด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ว่าทักษะทางภาษานับเป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญาโดยตลอด ดังนั้นพัฒนาการ ทางการพูด จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเด็กปฐมวัยที่จะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต การพัฒนาการใช้ภาษา ประสบการณ์สำคัญที่สนับสนุนให้เด็ก เกิดการพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูด ได้แก่ การฟังเสียงต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง

สิ่งที่ควรคำนึงถึงในการที่จะส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาและทักษะทางการฟังให้กับเด็กปฐมวัยเพื่อให้เกิดขึ้นอย่างเต็มศักยภาพ ผู้ที่เกี่ยวข้องควรจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับช่วงวัยของเด็ก เพราะสภาพแวดล้อมที่ดีและเหมาะสม เป็นสิ่งจำเป็นให้เกิดการเรียนรู้ที่ดียิ่งสำหรับเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับ สิริมา ภิญโญนนตพงษ์ (สิริมา ภิญโญนนตพงษ์ 2550: อ้างอิงจาก Bruner, 1969: 60) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กเป็นสิ่งจำเป็นในการเป็นแรงเสริมให้เกิดการเรียนรู้ สำหรับเด็ก การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญยิ่ง เพราะเป็นทักษะที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุด

เด็กสามารถเรียนรู้การฟังมาตั้งแต่เกิด การฟังของเด็กสามารถรับรู้โดยประสาทสัมผัสทางหู ทั้งยังเป็นทักษะพื้นฐานในการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ การพัฒนาทักษะด้านการฟังจะส่งผลดีต่อ การเรียนรู้ของเด็กในด้านอื่น ๆ ต่อไป สอดคล้องกับ (ภัทรตรา พันธุ์สีดา, 2551, น. 13) กล่าวถึง ความสำคัญของการฟังว่าการฟังเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากที่สุด และมีส่วนสำคัญต่อการพูด การอ่าน และการเขียน การฟังช่วยให้ได้รับความรู้ ประสบการณ์ ความสนุกสนาน สร้างมนุษยสัมพันธ์ และส่งผลต่อการเลือก ประเมินและตัดสินใจ การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่เด็กปฐมวัยเรียนรู้ได้ ดีกว่าทักษะด้านอื่น ส่วนการพูดเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยตาม ทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์ (Gardner) ในทฤษฎีพหุปัญญาทางด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ว่าทักษะทางภาษานับเป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญามาโดยตลอด ดังนั้นพัฒนาการ ทางการพูด จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเด็กปฐมวัยที่จะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต การพัฒนาด้านการใช้ภาษา ประสบการณ์สำคัญที่สนับสนุนให้เด็ก เกิดการพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูด ได้แก่ การฟังเสียงต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง บทร้อยกรองหรือเรื่องราวต่าง ๆ การพูดแสดงความคิด ความรู้สึก และ ความต้องการ การพูดกับผู้อื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเอง หรือพูดเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง การพูดอธิบายเกี่ยวกับสิ่งของ เหตุการณ์ และความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ การพูดอย่างสร้างสรรค์ ในการเล่น และการกระทำต่าง ๆ การรจงหะที่เเหมาะสมในการพูด และการพูดเรียงลำดับคำเพื่อ ใช้ในการสื่อสาร

การใช้คำคล้องจองสั้น ๆ ที่มีถ้อยคำและเนื้อหาสาระง่าย ๆ เป็นการจัดประสบการณ์อย่างหนึ่ง ที่สำคัญและช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดให้กับเด็กปฐมวัย เพราะคำคล้องจองจะช่วยทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้เลียนแบบเสียง และทำท่าทางประกอบอย่าง อิสระตามจินตนาการ ได้ฟังเรื่องราว ได้ฝึกความจำ ได้พูด ได้คิด ได้โต้ตอบ สนทนาซักถาม จากการฟังและพูดคำคล้องจอง นอกจากนี้ คำคล้องจองยังช่วยให้เด็กใช้ภาษาถ้อยคำได้อย่าง ถูกต้องชัดเจน ละออ ชูติกร (2547: 47) และ ไพเราะ พุ่มมัน (2544: 46) มีความเห็นสอดคล้อง กันเกี่ยวกับเรื่องการใช้คำคล้องจองสำหรับเด็กปฐมวัยว่า การใช้คำคล้องจองสำหรับเด็กปฐมวัย หากนำมาประกอบการเล่นต่างๆ ร่วมด้วย เช่น การเล่นนิ้วมือหรือคิดท่าทางแสดงประกอบก็จะทำให้เด็กเกิดความสนใจพอใจมีความสุขสนุกสนานเพิ่มขึ้น

ด้วยเหตุผลที่กล่าวนั้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาผลของการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการอ่านคำคล้องจองว่ามีผลต่อความสามารถด้านภาษาของเด็กปฐมวัยหรือไม่เพียงใด ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้จะ เป็นข้อมูลสำคัญสำหรับครูพ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยได้เลือกใช้เป็นแนวทาง ในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดให้กับเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัยก่อนและหลัง การจัดกิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลัง จัดกิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประเภทของการวิจัย

การวิจัยแบบกึ่งทดลอง

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

1) ประชากรที่ใช้ในศึกษาครั้งนี้เป็น เด็กนักเรียนชาย – หญิง ที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ตำบลด่านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาเลย เขต 3 จำนวน 110 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

1) กลุ่มตัวอย่างใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็น เด็กนักเรียนชาย – หญิง ที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ระดับชั้นอนุบาล 2/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ตำบลด่านซ้าย อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาเลย เขต 3 จำนวน 31 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

3.1 แผนการใช้คำคล้องจอง

3.2 แบบวัดความสามารถทางการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดของ กลุ่มทดลอง โดยทำการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ไป วิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอน ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญ ทั้งในรูปของข้อมูลจากแบบสอบถาม จากการเสนอแนะ

และการปรึกษาเป็นส่วนตัว ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์และเสนอผล

การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูด

1.1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบความสามารถการฟัง

การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบความสามารถการฟังแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ การฟัง และการพูด ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการอ่านคำคล้องจอง ปรากฏผลดังแสดงในตาราง

ตาราง ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูด

ผลการวิเคราะห์ตาราง

แบบทดสอบ	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		\bar{D}	t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD			
1.ด้านการฟัง	4.35	1.40	8.45	1.31	4.10	14.45	.000
2.ด้านการพูด	4.58	0.85	7.61	1.09	3.03	16.01	.000
รวม	8.93	2.25	16.06	2.40	7.13	30.46	.000

****มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ $P < .05$**

ผลการวิเคราะห์ตาราง ปรากฏว่าหลังการอ่านคำคล้อง ความสามารถด้านการฟัง โดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ $P < .05$ เมื่อวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูด โดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 3.03 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ $P < .05$ แสดงว่า การอ่านคำคล้องจอง สามารถส่งเสริมเด็กปฐมวัย ให้มีความสามารถด้านการฟังและการพูดเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการฟังและการพูด ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง มีความสามารถทางด้านการฟังและการพูดโดยรวมเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สมมติฐานที่ว่า เด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง มีความสามารถทางด้านการฟังและการพูดดีขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า กิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางด้านการฟังและการพูด สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลองใช้คำคล้องจอง พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 4.35 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.40 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 8.45 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.31 คะแนน แสดงว่า การใช้คำคล้องจอง สามารถส่งเสริม การฟังของเด็กปฐมวัยให้เพิ่มขึ้น ที่เป็นเช่นนี้ เพราะ การการจัดกิจกรรมการอ่านคำคล้อง เป็นกิจกรรมที่เสริมประสบการณ์ตรงให้เด็กแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษา และเด็ก จะเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่เมื่อผู้สอนจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับเด็ก สิ่งนี้จะเป็นสิ่งที่สร้างการเรียนรู้ที่ดีให้กับเด็กได้ ซึ่ง สอดคล้องกับ สิริมา ภิญโญนนตพงษ์ (สิริมา ภิญโญนนตพงษ์ 2550: อ้างอิงจาก Bruner. 1969: 60) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมที่เอื้อ ต่อการเรียนรู้ของเด็กเป็นสิ่งจำเป็นในการเป็นแรงเสริมให้เกิดการเรียนรู้ สำหรับเด็ก การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญยิ่ง เพราะเป็น ทักษะที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุด เด็กสามารถเรียนรู้การฟังมาตั้งแต่เกิด การฟังของเด็กสามารถรับรู้โดยประสาทสัมผัสทางหู ทั้งยังเป็นทักษะพื้นฐานในการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ การพัฒนาทักษะด้านการฟังจะส่งผลดีต่อ การเรียนรู้ของเด็กในด้านอื่น ๆ ต่อไป สอดคล้องกับ (ภัทรธรา พันธุ์สีดา, 2551, น. 13) กล่าวถึง ความสำคัญของการฟังว่าการฟังเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากที่สุด และมี ส่วนสำคัญต่อการพูด การอ่าน และการเขียน การฟังช่วยให้ได้รับความรู้ ประสบการณ์ ความสนุกสนาน สร้างมนุษยสัมพันธ์ และส่งผล ต่อการเลือก ประเมินและตัดสินใจ การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่เด็กปฐมวัยเรียนรู้ได้ ดีกว่าทักษะด้านอื่น

2. ความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง พบว่า คะแนนเฉลี่ย ก่อนการทดลองเท่ากับ 4.58 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.85 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 7.61 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.09 คะแนน แสดงว่า การจัดกิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง สามารถพัฒนาการพูดของเด็ก ปฐมวัยให้เพิ่มขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เพราะการจัดกิจกรรมการอ่านคำคล้องจองเป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กได้ฝึกการพูดครู ฝึกทักษะทางภาษา ในการใช้คำคล้องจองจะช่วยให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้เลียนแบบเสียงตามครู และทำท่าทางประกอบอย่าง อิสระตาม จินตนาการณ์ ได้ฟังเรื่องราว ได้ฝึกความจำ ได้พูด ได้คิด ได้โต้ตอบ สนทนซักถาม จากการฟังและพูดคำคล้องจอง สอดคล้องกับ ละออ ชูติกร (2547: 47) และ ไพเราะ พุ่มมัน (2544: 46) กล่าวถึง กันเกี่ยวกับเรื่องการใช้คำคล้องจองสำหรับเด็กปฐมวัยว่า การใช้คำ คล้องจองสำหรับเด็กปฐมวัย หากนำมาประกอบการเล่นต่างๆ ร่วมด้วย

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านการฟังและการพูดของเด็ก ปฐมวัย หลังได้รับการจัด กิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง ซึ่งมีความสามารถทางด้านการฟังและการพูด ดังนี้

1. ความสามารถด้านการฟังโดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P<.05$ แสดงว่า การอ่านคำคล้องจอง สามารถส่งเสริมเด็กปฐมวัย ให้มีความสามารถด้านการฟังโดยรวมและ รายด้านทุกด้านเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง

2. ผลการวิเคราะห์ตาราง ปรากฏว่าหลังการอ่านคำคล้อง ความสามารถด้านการพูด โดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 3.03 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P<.05$ แสดงว่า การอ่านคำคล้องจอง สามารถส่งเสริมเด็กปฐมวัย ให้มี ความสามารถด้านการพูดโดยรวมและรายด้านทุกด้านเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการอ่านคำคล้องจอง ผู้สอนควรมีการจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก

2. ในการนำคำคล้องจองไปใช้ ควรเป็นคำคล้องจองที่สั้น ๆ เนื้อหาสาระเข้าใจง่ายและเหมาะสมกับช่วงวัยของเด็ก

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยใช้เทคนิควิธีอื่น เช่น ความคิดสร้างสรรค์ การใช้บัตรคำประกอบภาพ เกมการศึกษา การเล่นบทบาทสมมติ นิทาน

2. ในการศึกษาครั้งต่อไป การอ่านคำคล้องเพื่อวัดตัวแปรด้านอื่นๆ เช่น ความสามารถในการเขียน ด้านคณิตศาสตร์ ด้านวิทยาศาสตร์

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2546). แผนการจัดประสบการณ์ระดับก่อนประถมศึกษา . กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนา หลักสูตรกรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- ไพเราะ พุ่มมั่น. (2544). การพัฒนาคุณภาพนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาทางวิชาการ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- ภัทรดารา พันธุ์สีดา. (2550). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน SPARPS เพื่อสร้างเสริมทักษะ ทางภาษาของเด็กปฐมวัย.
ปริญญานิพนธ์ กสศ (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ละออ ชูติกร และศรีสมบัติเทพกาญจนา. (2544). ภาษาพาสนุก. กรุงเทพฯ:
วีอินเตอร์พริ้นท์.
- ละออ ชูติกร. (2547, กุมภาพันธ์). Kids and School. 4 (44): 6-7
- สิริมา ภิญโญนนตพงษ์. (2550). การวิจัยด้านการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต